

Mirjana M. Stakić

CIRKUS NA SNEGU

Došao je cirkus
u moj grad.

Kočice poboli
u suv sneg
šator da razapnu
nasred ledine snežne.

Žirafi tanke noge
upale u belinu
osvrće se iznenađena
obiljem srebrnog lišća.

Klovnovi se prevrću
postaju lopte
koje se same kotrljaju.

Brkata žena puši lulu
mraz je zaledio dim
po repovima
dugačkih brkova.

Majmun pravi grudve
glačajući ih
vlastitom pljuvačkom.

Devojka u tankom
crvenom kostimu
igračice
nosa pripijenog
uz zaleđeno okno
čežnjivo gleda
u razbacano drveće.

Tankom ledenom žicom

povezala je vrhove

i igra.

Plamteća pahulja

na nebu.

NEKOPIRATI

DVOJNIK

Iznenada

otputovao je.

Velika šolja crne kafe

još se pušila na stolu.

Naizgled

sve je isto.

Lagano spuštanje kapaka

znak neodobravanja.

Sve je isto,

naizgled.

Moj dragi

dugo putuje,

njegov je dvojniki

slaba kopija.

ĐERDAN

Đerdan je moj
sitnice i krupnice
nanizane na struni.
Pod teretom
savija se vrat.
Ne mogu ga skinuti.
Trzaj
krvavi je trag.
Poljubac kojim
daruju kožu.
Umorim se,
a neko peva:
– Lepog li đerdana!

GLAD

Ne kucam više na vrata
telo hranjeno glupošću
poznaje samo glad nagona.
Zahtevni gosti
kucaju meni.
Na tanjiriću
kao ostaci
bajatog hleba
mrvice tuge.
Ko ih proguta,
poješće pesmu.
Mnogi problemi
probavnog takta
posledica su
lošeg varenja
poezije
koju živimo.

IGRAJ MESEČE

Igraj Meseče,
pleši nad vodom.
Zlatna pogačo,
gladne duše.
Dukate žuti,
snu siromaha.
Venčana burmo
na prstu neba.
Svetleće oko,
čuvaru tajni.
Svetlosti si ženik
što košulju stida
ostavlja na nebu
dok nežno ljubi
površinu vode.

KADA JA I MOJ DRAGI PLEŠEMO VALCER

Kada ja i moj dragi plešemo valcer,
i stolice igraju sa nama,
veliki hrastov kredenac pretvara se u klavir
po čijim dirkama dobuju lepljiva krila mušica.

Kada ja i moj dragi plešemo valcer,
kuhinjski sto podrhtava od čežnje,
nogari se opiru sili gravitacije
prateći ritam naših koraka.

Kada ja i moj dragi plešemo valcer,
parket bat naših koraka
pretvori u zvuk violine
i podmeće sveže umiveno lice
poljupcu mojih bosih stopala.

Kad ja i moj dragi plešemo valcer,
zavesa lelujanjem
prati obrise moga tela,
svilena pakosnica,
rado bi se oko moje ljubavi obmotala.

Kada ja i moj dragi plešemo valcer,
tačno, na poslednjem taktu,
sijalica zaklopi svetleće oko,
stari kuhinjski sat zaustavi vreme,
i čitav svemir naše kuhinje za trenutak stane,
a šta se desi,

DIOGEN pro culture magazine & DIOGEN pro art magazine -ISSN 2296-0929; ISSN 2296-0937

Publishers online and owners, Peter M. Tase and Sabahudin Hadžialić, MSc

E-mail: contact_editor@diogenpro.com / WWW: <http://www.diogenpro.com/>

ostaće tajna.

NE KOPIRATI

PESMA O STIDU

Ako svučem košulje stida,
ogoliću grane
i spašće behari
koji mu lice
krase.

Ako odbacim stid,
odseći ću i kosu
i mojim golim temenom
umesto mrakom
plašiće decu.

Ako se odreknem stida,
izgubiću kamen
sa kuće pretka,
sinovi sinova
prokleće me.

Ako ostavim stid,
mačku o rep
mogu da okačim znanje,
ako je verovati
rečima oca.

Ako svučem košulje stida,

neće ostati golotinje,

jedno sam sa platnom

koje je zastor i zaklon,

štit mi viteški.

NE KOPIRATI

PESMA PROLEĆA

Ako me voliš,

zarobi me

u pesmi proleća,

tamo gde su cvrčci

i mlada trava,

maslačak skriven

u detelini

dva katrena

i tri tercine

u kojima se ogleda rosa

čista kao osmeh deteta.

PTICA RUGALICA

Ko je ubio Pticu Rugalicu,
koja je disala u tebi?
Gde je nestala njena pesma?
Kud joj se zameo trag?

Trostrukim lancem okovati,
u bezdno baciti,
sitan je ukor
naspram krivice
i za najlaganije perce
sa repa,
takve
Ptice.

Niko ubio,
Niko oterao,
Niko zameo trag,
Zaspala Rugalica,
Zaspala Ptica,
San joj je postao
Drag.

ZAGRLI ME

Zagrli, samo me zagrli
i tako oteraj tugu,
ne znam zašto večeras dolazi,
a noć je nalik na svaku drugu.

Ne pričaj noćas mi ništa,
pusti da sam dodir teši,
Mesec je tako daleko
i on se setno smeši.

Zagrli, samo me zagrli,
da osetim kako ti krv kola,
moja je tuga kao koža
pred tobom nevina, čista i gola.

ZALEĐENA OGLEDALA

Magla se obmotala oko jutra
ko pupčana vrpca u materici dana
golo drveće posuto injem
gudački orkestar
pod virtuoznom palicom vetra
zelene se vode kraj kojih prolazim
žude da budu odraz Sunca
to su moje oči u mrazu
zaleđena ogledala koja te čekaju.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>